A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2019. szeptember 19.*

„Előzetes döntéshozatal – EUMSZ 49. cikk – A letelepedés szabadsága – Önálló vállalkozói tevékenység – Tagállami állampolgár, aki felhagyott az önálló vállalkozói tevékenységével a terhesség előrehaladott szakaszához és a szülést követő időszakhoz kapcsolódó fizikai korlátok miatt – Az önálló vállalkozói jogállás megőrzése”

A C-544/18. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Upper Tribunal (Administrative Appeals Chamber) (másodfokú bíróság [közigazgatási fellebbviteli tanács], Egyesült Királyság) a Bírósághoz 2018. augusztus 20-án érkezett, 2018. augusztus 7-i határozatával terjesztett elő

a **Her Majesty’s Revenue and Customs**

és

Henrika Dakneviciute

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: M. Vilaras tanácselnök (előadó), K. Jürimäe, D. Šváby, S. Rodin és N. Piçarra bírák,

főtanácsnok: G. Pitruzzella,

hivatalvezető: C. Strömholm tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2019. június 5-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– H. Dakneviciute képviseletében T. Holdcroft advocate, valamint D. Rutledge és A. Berry barristers,

– az Egyesült Királyság kormánya képviseletében S. Brandon és Z. Lavery, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: G. Ward barrister,

– az Európai Bizottság képviseletében E. Montaguti, L. Armati és J. Tomkin, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: angol.

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EUMSZ 49. cikk értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a Her Majesty's Revenue and Customs (adó- és vámhatóság, Egyesült Királyság) és Henrika Dakneviciute között folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő, amelynek tárgya az eltartott gyermek után járó heti támogatásnak az említett hatóság általi megtagadása.

Jogi háttér

Az uniós jog

A 2004/38/EK irányelv

3 Az Unió polgárainak és családtagjaiknak a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogáról, valamint az 1612/68/EGK rendelet módosításáról, továbbá a 64/221/EGK, a 68/360/EGK, a 72/194/EGK, a 73/148/EGK, a 75/34/EGK, a 75/35/EGK, a 90/364/EGK, a 90/365/EGK és a 93/96/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/38/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2004. L 158., 77. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 5. kötet, 46. o.; helyesbítés: HL 2009. L 274., 47. o.) 1. cikkének a) pontja a következőképpen rendelkezik:

„Ez az irányelv megállapítja:

a) az uniós polgárok és családtagjaik által a tagállamok területén a szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jog gyakorlására vonatkozó feltételeket [helyesen: a tagállamok területén történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jognak az uniós polgárok és családtagjaik által történő gyakorlására vonatkozó feltételeket]."

4 Ezen irányelvnek a „Tartózkodás joga három hónapot meghaladóan" címet viselő 7. cikke az (1) és (3) bekezdésében a következőket írja elő:

„(1) Valamennyi uniós polgárt megilleti a tartózkodás joga egy másik tagállam területén három hónapot meghaladó időtartamra, ha:

a) munkavállalók vagy önálló vállalkozók a fogadó tagállamban […]

[…]

(3) Az (1) bekezdés a) pontjának alkalmazásában az az uniós polgár, aki a továbbiakban már nem munkavállaló vagy önálló vállalkozó, megtartja munkavállaló vagy önálló vállalkozó jogállását a következő körülmények között:

a) ha baleset vagy betegség következtében ideiglenesen munkaképtelenné vált;

b) ha kényszerű, regisztrált munkanélkülivé vált azt követően, hogy egy évnél hosszabb ideig alkalmazásban állt, és a megfelelő [helyesen: illetékes] munkaügyi hivatal nyilvántartásba vette álláskeresőként;

c) ha kényszerű, regisztrált munkanélkülivé vált azt követően, hogy az egy évnél rövidebb határozott időre kötött munkaszerződése lejárt, vagy kényszerű munkanélkülivé vált az első tizenkét hónapban, és a megfelelő [helyesen: az illetékes] munkaügyi hivatal nyilvántartásba vette álláskeresőként. Ebben az esetben a munkavállalói jogállás legalább hat hónapig fennmarad;

[…]”

5 Az említett irányelv 16. cikkének (1) és (3) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) Azok az uniós polgárok, akik jogszerűen öt éven át folyamatosan tartózkodtak a fogadó tagállamban, huzamos tartózkodási jogot [helyesen: huzamos tartózkodáshoz való jogot] nyernek ott. […]

[…]

(3) A tartózkodás folyamatosságát nem érinti az évi hat hónapot meg nem haladó ideiglenes távollét, sem a kötelező katonai szolgálat miatti hosszabb távollét, sem a legfeljebb 12 egymást követő hónapig tartó egyszeri távollét, amelyre olyan fontos okokból kerül sor, mint terhesség és szülés, súlyos betegség, tanulmányok folytatása, vagy szakképzés, vagy másik tagállamba vagy harmadik országba történő kiküldetés.”

A 2010/41/EU irányelv

6 Az önálló vállalkozói tevékenységet folytató férfiak és nők közötti egyenlő bánásmód elvének alkalmazásáról és a 86/613/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2010. július 7-i 2010/41/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2010. L 180., 1. o.) (18) preambulumbekezdése értelmében:

„A gyermeket váró önálló vállalkozóknak […] a gazdasági és fizikai sebezhetősége szükségessé teszi, hogy megadják számukra az anyasági ellátásokhoz való jogot […]”

7 Ezen irányelv 8. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„A tagállamok meghozzák a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy az önálló vállalkozó nők […] – a nemzeti joggal összhangban – kielégítő anyasági juttatásban részesülhessenek, amely lehetővé teszi a keresőtevékenység terhesség vagy anyaság miatti, legalább 14 hétre történő megszakítását.”

Az Egyesült Királyság joga

A bevándorlásról [Európai Gazdasági Térség] szóló 2006. évi rendelet

8 Az Immigration (European Economic Area) Regulations 2006 (a bevándorlásról [Európai Gazdasági Térség] szóló 2006. évi rendelet) 14. cikke (1) bekezdésének az alapügy tényállására alkalmazandó változata valamennyi „jogosult személy” számára jogot biztosított az Egyesült Királyságban történő, három hónapot meghaladó tartózkodáshoz.

9 E rendelet 6. cikke (1) bekezdésének b) és c) pontja szerint a „jogosult személy” fogalmába a munkavállalók és önálló vállalkozók tartoznak.

10 Az említett rendelet 6. cikkének (2) bekezdése úgy rendelkezett, hogy a „munkavállaló” jogállása fennmarad abban az esetben, ha az érintett személy betegség vagy baleset miatt ideiglenesen munkaképtelen, vagy (bizonyos feltételek mellett) önhibáján kívül munkanélkülivé válik, vagy ha önként abbahagyta a munkavégzést, és a korábbi munkaköréhez kapcsolódó szakképzést folytatja.

11 Ami az „önálló vállalkozói” jogállást illeti, ugyanezen rendelet 6. cikkének (3) bekezdése azt írta elő, hogy e jogállás fennmarad abban az esetben, ha az érintett személy betegség vagy baleset miatt ideiglenesen munkaképtelen.

A társadalombiztosítási járulékokról és a társadalombiztosítási ellátásokról szóló 1992. évi törvény

12 A Social Security Contributions and Benefits Act 1992 (a társadalombiztosítási járulékokról és a társadalombiztosítási ellátásokról szóló 1992. évi törvény) 146. cikkének (2) és (3) bekezdése értelmében:

„(2) A heti családi támogatási ellátásra csak az adott héten Nagy Britanniában tartózkodó személy jogosult.

(3) Meghatározhatók azok a körülmények, amelyek fennállása esetén az adott személy [a (2)] bekezdés alkalmazásában Nagy Britanniában vagy azon kívül tartózkodónak tekintendő.”

A családi támogatásokról szóló 2006. évi (általános) rendelet

13 A Child Benefit (General) Regulations 2006 (a családi támogatásokról szóló 2006. évi [általános] rendelet 23. cikkének (4) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Nem minősül Nagy Britanniában tartózkodónak [a társadalombiztosítási járulékokról és a társadalombiztosítási ellátásokról szóló 1992. évi törvény] 146. cikkének (2) bekezdése alkalmazásában, aki 2004. május 1-jétől családi támogatást igényel, és

a) nem jogosult az Egyesült Királyságban tartózkodni; […]”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

14 H. Dakneviciute litván állampolgár, aki 2011 óta az Egyesült Királyságban éjszakai munkát végző munkavállalóként dolgozott. Miután 2013 decemberében tudomást szerzett arról, hogy várandós, úgy határozott, hogy 2013. december 25-től kozmetikusként önálló vállalkozói tevékenységbe kezd.

15 2014. május 11-től anyasági támogatásban részesült. Gyermeke 2014. augusztus 8-án született.

16 H. Dakneviciute 2014. július 22. és 2014. október vége között nem dolgozott, majd önálló vállalkozóként csekély mértékben továbbra is kozmetikusi tevékenységet végzett, végül pedig felhagyott e tevékenységgel amiatt, hogy az abból származó bevételei többé nem voltak elegendőek. Ezt követően 2015. február 10-én álláskeresési támogatás iránti kérelmet terjesztett elő, majd 2015 áprilisától ismét munkavállalóként kezdett dolgozni.

17 Időközben H. Dakneviciute 2014. augusztus 27-én eltartott gyermek után járó heti támogatás iránti kérelmet terjesztett elő. E kérelmet a 2015. február 1-jei határozatban elutasították, azzal az indokkal, hogy az alkalmazandó nemzeti szabályozásra tekintettel az említett személy nem rendelkezik kellőképpen alátámasztott tartózkodási joggal ahhoz, hogy teljesüljenek az e szociális ellátásban való részesüléshez szükséges feltételek.

18 E határozatot 2015. szeptember 29-én a First-tier Tribunal (elsőfokú bíróság, Egyesült Királyság) megsemmisítette. Az adó- és vámhatóság a családi támogatások kezelőjeként ezen ítélettel szemben fellebbezést terjesztett elő a kérdést előterjesztő bíróság, az Upper Tribunal (Administrative Appeals Chamber) (másodfokú bíróság [közigazgatási fellebbviteli tanács], Egyesült Királyság) előtt.

19 A kérdést előterjesztő bíróság a 2017. január 12-i közbenső határozatában a First-tier Tribunal (elsőfokú bíróság) ítéletét téves jogalkalmazás miatt hatályon kívül helyezte. A kérdést előterjesztő bíróság ugyanis úgy ítélte meg, hogy a H. Dakneviciute által 2014. július 22. és 2015. február 9. között végzett kereső tevékenység csekély mértékű volt, így az említett személy ezen időszak során gazdaságilag inaktívnak minősült. E bíróság álláspontja szerint nem vitatott egyrészt az, hogy H. Dakneviciute a terhességének előrehaladott szakaszához, valamint a szülését követő időszakhoz kapcsolódó fizikai korlátok miatt hagyott fel mindenfajta tevékenységgel, és másrészt az sem vitatott, hogy a gyermeke születését követő észszerű időn belül került sor arra, hogy az említett személy – először álláskeresőként, majd munkavállalóként – ismét kereső tevékenységet folytasson.

20 A kérdést előterjesztő bíróság, miután emlékeztetett arra, hogy a Bíróság a 2014. június 19-i Saint Prix ítéletben (C-507/12, EU:C:2014:2007) megállapította, hogy az olyan nő, aki a terhesség előrehaladott szakaszához, valamint a szülést követő időszakhoz kapcsolódó fizikai korlátok miatt felhagy a munkával vagy a munkakereséssel, az EUMSZ 45. cikk értelmében megtartja a „munkavállalói” minőségét, feltéve hogy a gyermeke megszületését követő észszerű időn belül visszatér az állásába, vagy más állást talál, azt a kérdést veti fel, hogy átültethető-e ez a megoldás azokra a személyekre, akik az EUMSZ 49. cikk alapján gyakorolták a letelepedés szabadságát.

21 E tekintetben a kérdést előterjesztő bíróság rámutat, hogy a 2017. december 20-i Gusa ítélet (C-442/16, EU:C:2017:1004) kihirdetését követően az alapeljárásban részt vevő felek további észrevételeket nyújtottak be hozzá, amelyekben az ezen ítéletben elfogadott megoldás alkalmazását ellenző álláspontokat fogalmaztak meg. Az adó- és vámhatóság véleménye szerint ez a megoldás nem ültethető át az alapügy tárgyát képező helyzetre, mivel – többek között – az önálló vállalkozó nem köteles arra, hogy személyesen végezze a munkáját, és lehetősége van arra, hogy a tevékenységét más módon folytassa, ideértve a más személlyel történő helyettesítés igénybe vételét is. H. Dakneviciute álláspontja szerint ezzel szemben a 2017. december 20-i Gusa ítélet (C-442/16, EU:C:2017:1004) 36. és 40–44. pontjában kifejtett megfontolások megerősítik azt az álláspontot, amely szerint az uniós jognak a 2014. június 19-i Saint Prix ítéletből (C-507/12, EU:C:2014:2007) következő értelmezése alkalmazható az önálló vállalkozókra.

22 E körülmények között az Upper Tribunal (Administrative Appeals Chamber) (másodfokú bíróság [közigazgatási fellebbviteli tanács]) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„Abban az esetben, ha valamely uniós polgár, aki az egyik tagállam állampolgára:

1) másik tagállamban tartózkodik (a fogadó tagállam),

2) az EUMSZ 49. cikk alapján önálló vállalkozói tevékenységet folytatott a fogadó tagállamban,

3) anyasági támogatásban részesült 2014 májusától (amely ponton úgy ítélte meg, hogy a terhessége okán kevésbé munkaképes),

4) 2014 júliusától a valós és tényleges önálló vállalkozói tevékenységével megállapítottan felhagyott;

5) 2014 augusztusában szült, és

6) a szülést követő időszak alatt, valamint az álláskeresési támogatás iránti kérelmének 2015 februárjában álláskeresőként történő benyújtása előtt nem tért vissza a valós és tényleges önálló vállalkozói tevékenység végzéséhez,

az EUMSZ 49. cikket úgy kell-e értelmezni, hogy az olyan személy, aki a terhesség előrehaladott szakaszához, valamint a szülést követő időszakhoz kapcsolódó fizikai korlátok miatt felhagy az önálló vállalkozói tevékenységével, e cikk értelmében megtartja az önálló vállalkozói minőségét, feltéve, hogy a gyermeke megszületését követően észszerű időn belül ismét kereső tevékenységet folytat vagy munkát keres?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

23 Kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy az EUMSZ 49. cikket úgy kell-e értelmezni, hogy az olyan nő, aki a terhesség előrehaladott szakaszához és a szülést követő időszakhoz kapcsolódó fizikai korlátok miatt felhagy az önálló vállalkozói tevékenységgel, megtartja az önálló vállalkozói jogállását, feltéve hogy e tevékenységet a gyermeke születését követő észszerű időn belül folytatja, vagy más önálló vállalkozói tevékenység, illetve állás keretében újra dolgozni kezd.

24 Előzetesen meg kell állapítani, hogy annak megállapítása érdekében, hogy a jelen ügyben H. Dakneviciute jogosult lehet-e az eltartott gyermek után járó heti támogatásra, amelyet a családi támogatásokról szóló 2006. évi (általános) rendelet előír, a kérdést előterjesztő bíróságnak meg kell tudnia, hogy az 2014. július 22. és 2015. február 9. közötti időszakban, amelynek során a kérdést előterjesztő bíróság által megállapított tényállás szerint H. Dakneviciute a terhesség előrehaladott szakaszához és a szülést követő időszakhoz kapcsolódó fizikai korlátok miatt felhagyott a kereső tevékenységgel, majd csekély mértékben önálló vállalkozói tevékenységet folytatott, az említett személy az uniós jog értelmében rendelkezett-e az Egyesült Királyságban való tartózkodás jogával.

25 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a 2004/38 irányelv olyan egységes jogalkotói aktus, amely egységes szerkezetbe foglalja és felülvizsgálja a korábbi uniós jogi jogszabályokat annak érdekében, hogy megkönnyítse az uniós polgároknak a tagállamok területén való szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való alapvető és egyéni jogának a gyakorlását (lásd ebben az értelemben: 2014. június 19-i Saint Prix ítélet, C-507/12, EU:C:2014:2007, 25. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

26 Így a 2004/38 irányelv 1. cikkének a) pontjából az következik, hogy ezen irányelv célja az említett jog gyakorlására vonatkozó feltételek pontosítása, amelyek között a három hónapos időtartamot meghaladó tartózkodás vonatkozásában többek között szerepel az ezen irányelv 7. cikke (1) bekezdésének a) pontjában előírt feltétel. Az említett feltétel szerint az uniós polgár a fogadó tagállamban megtartja munkavállaló vagy önálló vállalkozó jogállását (2014. június 19-i Saint Prix ítélet, C-507/12, EU:C:2014:2007, 26. pont).

27 Márpedig a Bíróság megállapította, hogy a 2004/38 irányelv 7. cikkének (3) bekezdése, amely meghatározza azokat az eseteket, amelyekben egy olyan uniós polgár, aki felhagy a munkavállalói vagy az önálló vállalkozói tevékenységgel, ennek ellenére megőrzi e jogállását és az annak megfelelő tartózkodási jogot, nem terjed ki az olyan nőre, aki a terhesség előrehaladott szakasza, valamint a szülést követő időszak miatt ideiglenesen felhagy a munkával (lásd ebben az értelemben: 2014. június 19-i Saint Prix ítélet, C-507/12, EU:C:2014:2007, 30. pont).

28 Mindazonáltal a Bíróság úgy ítélte meg, hogy a 2004/38 irányelv 7. cikkének (3) bekezdése nem sorolja fel kimerítően azokat a körülményeket, amelyek között az olyan uniós polgár, aki a továbbiakban nem végez munkavállalói vagy önálló vállalkozói tevékenységet a fogadó tagállamban, e cikk (1) bekezdésének a) pontja alkalmazásában megőrzi a „munkavállalói” jogállását, és így az e jogálláshoz kapcsolódó tartózkodási jogot (2019. április 11-i Tarola ítélet, C-483/17, EU:C:2019:309, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

29 A Bíróság konkrétan megállapította, hogy az, hogy a terhesség előrehaladott szakaszához, valamint a szülést közvetlenül követő időszakhoz kapcsolódó fizikai korlátok egy nőt arra kényszerítenek, hogy a fizikai erőnlét visszaszerzéséhez szükséges időszakon át a munkavállalói tevékenységét abbahagyja, főszabály szerint nem olyan jellegű, hogy megfosztaná e személyt az EUMSZ 45. cikk értelmében vett „munkavállalói” jogállástól. Az a körülmény ugyanis, hogy az ilyen személy néhány hónapon keresztül ténylegesen nem volt jelen a fogadó tagállam munkaerőpiacán, nem jelenti azt, hogy e személy többé nem tartozik e piachoz ezen időszak során, feltéve, hogy a szülést követő észszerű határidőn belül visszatér az állásába, vagy más állást talál (2014. június 19-i Saint Prix ítélet, C-507/12, EU:C:2014:2007, 40. és 41. pont).

30 A jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság azt a kérdést veti fel, hogy az előző pontban szereplő, az EUMSZ 45. cikk hatálya alá tartozó helyzet keretében kialakított értelmezés átültethető-e az EUMSZ 49. cikk alapján önálló vállalkozói tevékenységet folytató személy esetére.

31 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság megállapította, hogy az EUMSZ 45. és 49. cikk azonos jogi védelmet biztosít, így a kereső tevékenység gyakorlása módjának a minősítése irreleváns (lásd ebben az értelemben: 1991. február 5-i Roux ítélet, C-363/89, EU:C:1991:41, 23. pont).

32 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata értelmében ugyanis a Szerződés személyek szabad mozgására vonatkozó rendelkezéseinek összessége annak megkönnyítését szolgálja, hogy az uniós polgárok az Unió egész területén bármilyen szakmai tevékenységet folytathassanak, és azzal ellentétesek az olyan intézkedések, amelyek ezeket az uniós polgárokat hátrányosan érinthetik, amennyiben a származási tagállamuktól eltérő tagállam területén kívánnak tevékenységet folytatni (2017. december 20-i Simma Federspiel ítélet, C-419/16, EU:C:2017:997, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

33 Márpedig az uniós polgárt visszatartaná a szabad mozgáshoz való jogának a gyakorlásától az, ha abban az esetben, ha a fogadó államban terhes lenne, és emiatt – akár csak rövid időtartamra is – felhagyna az önálló vállalkozói tevékenységgel, az ezen államban fennálló önálló vállalkozói jogállásának az elveszítését kockáztatná (2014. június 19-i Saint Prix ítélet, C-507/12, EU:C:2014:2007, 44. pont).

34 Ebből következik, hogy az olyan nőnek, aki a jelen ítélet 29. pontjában ismertetett helyzetben van, ugyanilyen feltételek mellett meg kell tudnia őrizni az EUMSZ 49. cikk értelmében vett önálló vállalkozói jogállást.

35 A Bíróság ezenfelül elismerte, hogy a munkavállalói és az önálló vállalkozói tevékenységet végző személyek hasonló sebezhető állapotban vannak, ha a tevékenységük megszüntetésére kényszerülnek, így az esetükben nem alkalmazható eltérő bánásmód a fogadó államban való tartózkodást érintő joguk fenntartását érintően (lásd ebben az értelemben: 2017. december 20-i Gusa ítélet, C-442/16, EU:C:2017:1004, 42. és 43. pont).

36 Márpedig a várandós nők hasonlóan sebezhető állapotban vannak, függetlenül attól, hogy munkavállalói vagy önálló vállalkozói tevékenységet végeznek-e.

37 E tekintetben az uniós jogalkotó a 2010/41 irányelv (18) preambulumbekezdésében kifejezetten elismerte az önálló vállalkozóknak a terhesség alatt fennálló gazdasági és fizikai sebezhetőségét. Így ezen irányelv 8. cikkének (1) bekezdése felszólítja a tagállamokat arra, hogy tegyék meg a szükséges

intézkedéseket annak érdekében, hogy az önálló vállalkozó nők kielégítő anyasági támogatásban részesülhessenek, amely a munkavállalók esetére előírtakhoz hasonló feltételek mellett lehetővé teszi a keresőtevékenység terhesség vagy anyaság miatti megszakítását.

38 Nem vezethet ettől eltérő következtetésre az adó- és vámhatóság által a kérdést előterjesztő bíróság előtt felhozott, és a Bíróság előtt az Egyesült Királyság kormánya által megismételt azon érv, amely szerint lényegében az a nő, aki a terhesség előrehaladott szakaszához, valamint a szüléshez kapcsolódó korlátok miatt személyesen nem tudja gyakorolni az önálló vállalkozói tevékenységét, ideiglenesen más személy által helyettesíthető lenne e tevékenység végzése tekintetében. Nem vélelmezhető ugyanis, hogy az ilyen helyettesítés mindig lehetséges, különösen ha a szóban forgó tevékenység az ügyfél felé fennálló személyes vagy bizalmi viszonyt is magában foglal.

39 Ebből következik, hogy az olyan nővel szemben, aki a terhesség előrehaladott szakaszához és a szülést követő időszakhoz kapcsolódó fizikai korlátok miatt felhagy az önálló vállalkozói tevékenységgel, a fogadó tagállamban való tartózkodás jogának megtartását illetően nem alkalmazható a hasonló helyzetben lévő munkavállalóval szemben alkalmazottól eltérő bánásmód.

40 Végezetül a fenti megfontolásokat alátámasztják a 2004/38 irányelv 16. cikke (3) bekezdésének a rendelkezései is. Mivel a terhességhez vagy a szüléshez hasonló fontos esemény miatti indokolt távollét nem érinti a huzamos tartózkodás jogának biztosításához szükséges, a fogadó tagállamban fennálló, öt éven át tartó tartózkodás folytonosságát, a terhesség előrehaladott szakaszához, valamint a szülést közvetlenül követő időszakhoz kapcsolódó fizikai korlátok, amelyek egy nőt arra kényszerítenek, hogy átmenetileg felhagyjon a munkával, még kevésbé okozhatják azt, hogy e nő elveszítse az önálló vállalkozói jogállását (lásd analógia útján: 2014. június 19-i Saint Prix ítélet, C-507/12, EU:C:2014:2007, 45. és 46. pont).

41 A fenti megfontolások összességére tekintettel az előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy az EUMSZ 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy az olyan nő, aki a terhesség előrehaladott szakaszához és a szülést követő időszakhoz kapcsolódó fizikai korlátok miatt felhagy az önálló vállalkozói tevékenységgel, megtartja az önálló vállalkozói jogállását, feltéve hogy e tevékenységet a gyermeke születését követő észszerű időn belül folytatja, vagy más önálló vállalkozói tevékenység, illetve állás keretében újra dolgozni kezd.

A költségekről

42 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

Az EUMSZ 49. cikket úgy kell értelmezni, hogy az olyan nő, aki a terhesség előrehaladott szakaszához és a szülést követő időszakhoz kapcsolódó fizikai korlátok miatt felhagy az önálló vállalkozói tevékenységgel, megtartja az önálló vállalkozói jogállását, feltéve hogy e tevékenységet a gyermeke születését követő észszerű időn belül folytatja, vagy más önálló vállalkozói tevékenység, illetve állás keretében újra dolgozni kezd.

Aláírások